

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu w pkt 1 oddalił wniosek H. K. z udziałem W. S., Gminy A., P. W., E. W., J. M. i P. M. o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie zabudowanej nieruchomości o powierzchni 492 m² położonej w A. przy ulicy (...) stanowiącej działkę numer (...) oraz w pkt 2 postanowił nie obciążać wnioskodawczyni H. K. obowiązkiem zwrotu na rzecz uczestnika Gminy A. kosztami postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że aktem notarialnym z dnia 9 marca 1925 r., S. G. sprzedał małżonkom F. i H. S. udział wynoszący 7/24 w nieruchomości położonej w A. na ul. (...) składającej się z placu, ogrodu owocowego, mieszkalnych i gospodarczych zabudowań i urządzeń oznaczonej numerem hipotecznym 302. Na przedmiotowej nieruchomości posadowiony jest budynek mieszkalny. Od 1925 roku połowę domu zajmowali F. S. i H. S.. W drugiej części domu zamieszkiwali inni lokatorzy. Rodzice wnioskodawczyni nie zajmowali się drugą częścią nieruchomości. Nieruchomość nie jest fizycznie podzielona na dwie części. Jest jedno wejście do budynku. F. S. i H. S. dbali o część nieruchomości, na której zamieszkiwali. W głębi nieruchomości jest dom, w którym obecnie zamieszkuje P. W.. Siostra wnioskodawczyni D. Z. również mieszkała na wskazanej nieruchomości. W 1950 roku wyszła za mąż i jej ojciec wynajął dla niej mieszkanie w przedmiotowym budynku od urzędu miasta. Mieszkała tam do 1969 roku.

Na przedmiotowej nieruchomości F. S. i H. S. zamieszkiwali do swojej śmierci. F. S. zmarł w 1962 r., zaś H. S. w 1968 r.

Sąd I instancji ustalił ponadto, że F. i H. S. mieli pięcioro dzieci: H. K., F. S., D. Z., C. W., Z. S.. F. S. zmarł bezdzietnie. Z. S. zmarł w 1955 r., pozostawiając jedyne go syna W. S.. C. W. zmarła jako wdowa w 2007 r. Pozostawiła po sobie dwoje dzieci: P. W. i E. W.. Po śmierci H. S. nieruchomością zajęła się wnioskodawczyni. Obecnie w drugiej połowie budynku mieszkają J. M. i P. M..

Postanowieniem z dnia 28 marca 1964 r. wydanym w sprawie I Ns 166/64 Sąd Powiatowy w Ł. stwierdził, iż nieruchomość składająca się z zabudowanego placu

o pow. 1014 m² należąca uprzednio do J. G. położona

w A. na ul. (...) przeszła na własność Skarbu Państwa przez zasiedzenie na podstawie art. 34 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. nr 13 poz. 87). W uzasadnieniu postanowienia Sąd Powiatowy w Ł. stwierdził, że w związku z wojną rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r. J. G. utracił posiadanie nieruchomości położonej w A. przy ul. (...) bez urządzonej księgi wieczystej. Z dniem 31 grudnia 1955 r. upłynął 10-letni termin przewidziany w art. 34 ust. 1 lit. a) i b) in fine dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich, który nie został przerwany ani przez złożenie wniosku

o przywrócenie jego posiadania w trybie art. 19 bądź 20 cytowanego dekretu ani przez skierowanie wniosku właściciela tego majątku do organu likwidacyjnego (finansowego)

o jego wydanie albo wytoczenie powództwa. Nieruchomość przeszła zatem na rzecz Skarbu Państwa.

Następnie na wniosek z dnia 9 września 1964 r. Prezydium Powiatowej Rady Narodowej wystąpiło do Sądu Powiatowego dla m. Łodzi o założenie dla powyższej nieruchomości księgi wieczystej. Postanowieniem z dnia 23 listopada 1964 r. Sąd Powiatowy dla m. Łodzi urządził dla wskazanej nieruchomości księgę wieczystą, której nadany został numer KW (...) (obecnie KW (...)).

Budynek posadowiony na nieruchomości pozostaje od lat 60-tych w zarządzie Administracji (...) w A., a następnie (...) Sp. z o.o. (...).in. dokonywano przeglądu budynku, dokonywano przeglądów kominowych, doprowadzono przyłącze wody.

Pismem z dnia 21 maja 2002 r. wnioskodawczyni wystąpiła do (...) sp. z o.o.

o usunięcie awarii wodociągu.

Decyzją z dnia 12 lutego 2008 r. numer GN.V. (...) / 4/5/2007/AW Wojewoda (...) stwierdził nieodpłatne nabycie z dniem 27 maja 1990 r. przez Gminę A. prawa własności nieruchomości położonej na ul. (...), w obrębie A-2 oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka numer (...) o pow. 1013 m² uregulowanej w księdze wieczystej numer (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Zgierzu.

Wnioskodawczyni dba o nieruchomość, wykonuje remonty. Od 1991 roku opłaca podatek.

Przedmiot zasiedzenia został oznaczony na mapie sporządzonej do celów zasiedzenia zaewidencjonowanej w Starostwie Powiatowym w Z. pod numerem P.1020.2014.601 w dniu 2 lutego 2014 r. jako działka numer (...) o powierzchni 0,0492 ha. Działka ta stanowi część nieruchomości o pow. całkowitej 0,1013 ha objętej księgą wieczystą KW (...) położonej w obrębie A-2. Granice nieruchomości zbioru dokumentów ZD 6586 przyjęto na podstawie faktycznego stanu użytkowania. Różnica powierzchni wynika z dokładniejszych metod pomiaru i obliczeń.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd I Instancji oddalił wniosek uznając, że nie miało miejsce samoistne posiadanie nieruchomości. Po drugie, Sąd I instancji stanął na stanowisku, że jeśli mogłaby być mowa o zasiedzeniu to na rzecz rodziców, natomiast wnioskodawczyni wystąpiła o nabycie zasiedzenia na swoją rzecz i w tym zakresie Sąd jest związany przedmiotowym wnioskiem. Natomiast do nabycia na rzecz wnioskodawczyni nie doszło, gdyż nie upłynął jeszcze termin do zasiedzenia, ponieważ wnioskodawczyni posiada dowody opłat podatku dopiero od 1991 roku, a cała nieruchomość stała się własnością Skarbu Państwa od 1964 roku a od tego czasu zarząd nieruchomością wykonywał Urząd Miasta w A. za pośrednictwem (...).

Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez wnioskodawczynię w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu, skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów prawa procesowego art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. na skutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów:

a) przez dokonywanie ustaleń sprzecznych z materiałem dowodowym oraz zasadami doświadczenia życiowego, ponieważ z materiału dowodowego, który był kwestionowany jedynie przez uczestnika Gminę A. (...) wynika wprost, że od chwili nabycia spornej nieruchomości przez rodziców wnioskodawczyni, jej rodzice, jak i następnie wnioskodawczyni cały czas byli samoistnymi posiadaczami tej nieruchomości, w takich samych granicach, a Sąd I instancji ustala, że wnioskodawczyni dopiero od 1991 roku samoistnie posiadała nieruchomości, ponieważ od tej daty dysponuje dowodami opłat podatku,

b) polegające na wnioskowaniu na podstawie dokumentów przedłożonych przez Gminę A. o braku samoistnego posiadania nieruchomości przez wnioskodawczynię, mimo, że z dokumentów tych wynika wprost, iż Gmina posiadała tylko połowę budynku mieszkalnego, w którym zamieszkiwali lokatorzy na podstawie decyzji administracyjnych, które to decyzje z mocy przepisów Prawa Lokalowego (Dz.U. nr. 47/1962 poz. 227) obowiązywały we wszystkich lokalach stanowiących własność Skarbu Państwa. Rodzice wnioskodawczyni, ani ona sama takich decyzji nigdy nie otrzymali.

Ponadto wnioskodawczyni wniosła o dopuszczenie nowych dowodów z dokumentów, których wnioskodawczyni nie mogła przedstawić w toku postępowania przed Sądem I instancji, ponieważ dokumenty te odnalazła po wydaniu orzeczenia przez Sąd I instancji, a mają one istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj.

1) pisma z dnia 6 października 1961 roku Kierownika Zakładu (...) w A. powiadamiające F. S. o dokonany obniżeniu dachu na Państwowej części budynku (jak na załączonym szkicu) oraz informującego, że (...) wyraża zgodę, aby F. S. dokonał remontu oraz obniżenia dachu w swojej części budynku na własny koszt,

2) dowodu zapłaty podatku od nieruchomości za rok 1967,

3) dowodu zapłaty podatku od nieruchomości za rok 1969,

4) dowodu zapłaty za wywóz nieczystości z dnia 26 czerwca 1973 roku,

- 5) dowodu zapłaty za czyszczenie kominów z dnia 9 stycznia 1974 roku,
- 6) dowodu zapłaty za czyszczenie kominów z dnia lipca 1975 roku,
- 7) dowodu zapłaty za czyszczenie kominów z dnia 1 października 1976 roku,
- 8) dowodu zapłaty za czyszczenie kominów z dnia 13 stycznia 1977 roku,
- 9) rachunku za wywóz nieczystości z dnia 26 maja 1978 roku,
- 10) dowodu zapłaty podatku od nieruchomości z dnia 18 marca 1980 roku,
- 11) dowodu zapłaty za czyszczenie kominów z dnia 24 listopada 1981 roku,

- na okoliczność samoistnego posiadania przez wnioskodawczynię nieruchomości położonej w A. przy ul. (...).

W konkluzji do podniesionych zarzutów skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia oraz orzeczenie o zasiedzeniu nieruchomości położonej w A. przy ul. (...) lub o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Zgierzu do ponownego rozpoznania.

Postanowieniem z dnia 21 kwietnia 2016 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zawiesił postępowanie na podstawie art. 174 § 1 pkt 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. z dniem 4 lutego 2016 roku w związku ze śmiercią uczestnika postępowania D. Z. oraz jednocześnie podjął zawieszony postępowanie z udziałem H. K., E. W., P. W. i W. S. jako następców prawnych zmarłej uczestniczki D. Z..

W odpowiedzi na apelację wnioskodawczyni, uczestnik postępowania Gmina A. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik wnioskodawczyni podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko oraz wniósł o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie z dniem 1 października 2000 roku w przypadku uznania dobrej wiary lub z dniem 1 października 2005 roku w przypadku uznania złej wiary.

Sąd Okręgowy ustalił dodatkowo:

Pismem z dnia 6 października 1961 roku Kierownik Zakładu (...) w A. powiadomił F. S. o dokonanym obniżeniu dachu na Państwowej części budynku oraz informując, że (...) wyraża zgodę, aby F. S. dokonał remontu oraz obniżenia dachu w swojej części budynku na własny koszt. F. S. wykonał powyższy remont. (dowód: pismo z dnia 6 października 1961 roku, k. 171, szkice, k.172-173).

H. S., a następnie wnioskodawczyni opłacała za lata wcześniejsze aniżeli od 1991 roku podatek od nieruchomości oraz ponosiła inne koszty związane z utrzymaniem nieruchomości, m.in. za wywóz nieczystości, czyszczenie kominów. (dowód: kopie pokwitowań zapłaty podatku od nieruchomości, zapłaty za wywóz nieczystości, rachunki za czyszczenie kominów, k. 174-182).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skutkuje zmianą zaskarżonego postanowienia.

Sąd Rejonowy co do zasady poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, jednakże wobec pojawienia się nowych dowodów postanowienie Sądu Rejonowego nie mogło się ostać.

Przed przystąpieniem do szczegółowego omówienia podniesionych w treści apelacji zarzutów wskazać należy, że Sąd II instancji uznał, że należało dopuścić dowody z dokumentów załączonych do apelacji. Podkreślenia bowiem wymaga, że Sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, przede wszystkim wtedy, gdy strona ponosi winę za to, że

ich wcześniej nie przytoczyła. Należyte osądzenie sprawy wymaga bowiem, aby nie doszło do wydania orzeczenia - na skutek pominięcia przez sąd istotnych faktów i dowodów - bez uwzględnienia całego dostępnego materiału faktycznego i dowodowego.

W niniejszej sprawie taka sytuacja miała miejsce, wnioskodawczyni dopiero po wydaniu orzeczenia przez Sąd I instancji odnalazła dodatkowe dokumenty (robiąc porządki na strychu) w postaci: dowodów zapłaty podatku od nieruchomości za rok 1967, 1968 i 1980, pokwitowań zapłaty za wywóz nieczystości za rok 1973 i 1978 oraz rachunków za czyszczenie kominów za rok 1974, 1975, 1976, 1977 i 1981. Wobec tego, Sąd II instancji uznał, że koniecznym było dopuszczenie nowych dowodów na okoliczność samoistnego posiadania przez rodziców wnioskodawczyni, a następnie przez nią samą, nieruchomości położonej w A. przy ul. (...).

Dopuszczenie dowodu z dokumentów nie spowodowało również zwłoki w rozpoznaniu niniejszej sprawy.

Przypomnieć należy, że Sąd I instancji nie dał wiary zeznaniom świadka E. K., uczestniczki D. Z. i wnioskodawczyni, iż rodzice wnioskodawczyni, a później wnioskodawczyni opłacali podatek od nieruchomości za lata wcześniejsze aniżeli od 1991 roku. Ponadto Sąd I instancji odmówił również wiary zeznaniom świadka E. K., uczestniczki D. Z. i wnioskodawczyni, że rodzice wnioskodawczyni, a później wnioskodawczyni czynili na nieruchomości remonty o takim charakterze, który wykraczałby poza ramy „dbania o nieruchomość” i prowadziłyby do przekonania, iż po stronie wnioskodawczyni czy jej poprzedników zachodziła samoistność posiadania.

Wobec tego Sąd I Instancji oddalił wniosek uznając, że nie miało miejsce samoistne posiadanie nieruchomości. Jednocześnie Sąd Rejonowy stwierdził, że można by przyjąć samoistność posiadania przez wnioskodawczynię spornej nieruchomości od 1991 roku, od kiedy zaczęła opłacać podatek od nieruchomości. Jednakże od tego czasu nie upłynął termin potrzebny do stwierdzenia zasiedzenia. Po drugie Sąd I instancji staje na stanowisku, że jeśli mogłaby być mowa o zasiedzeniu to na rzecz rodziców, natomiast wnioskodawczyni wystąpiła o nabycie zasiedzenia na swoją rzecz i w tym zakresie Sąd jest związany przedmiotowym wnioskiem.

W ocenie Sądu II instancji dowody zapłaty podatku od nieruchomości za rok 1967, 1968 i 1980, jak również pokwitowania zapłaty za wywóz nieczystości za rok 1973 i 1978 oraz rachunki za czyszczenie kominów za rok 1974, 1975, 1976, 1977 i 1981 potwierdzają okoliczność o samoistnym posiadaniu nieruchomości położonej w A. przy ul. (...) przez rodziców wnioskodawczyni, a następnie przez nią samą. Dowody te bowiem potwierdzają, że był opłacany podatek od nieruchomości za lata wcześniejsze aniżeli od 1991 roku. Ponadto wnioskodawczyni ponosiła inne koszty związane z utrzymaniem przedmiotowej nieruchomości, tj. za czyszczenie kominów i wywóz nieczystości, o czym świadczą kwity załączone o ponoszeniu tych kosztów.

Jednocześnie z pisma z dnia 6 października 1961 roku Miejskiego Zarządu (...) w A. jednoznacznie wynika, że nie zostało zlecone wykonanie obniżenie dachu w części prywatnej dachu należącego do F. S.. Ponadto wyrażono zgodę, aby F. S. wykonał remont w swojej części budynku.

Z treści z tego pisma wynika zatem, że rodzice wnioskodawczyni byli uważani za właścicieli części nieruchomości położonej przy ul. (...).

Ponadto, jak słusznie zwróciła uwagę, skarżąca uszło uwadze Sądu I instancji, że załączone przez Gminę przy odpowiedzi na wniosek trzy decyzje administracyjne wydane osobom, które otrzymały przydziały lokali mieszkalnych w tym budynku (S. M., J. H. oraz Z. Z. (2)) obejmują tylko połowę budynku, a zajmujący drugą połowę małżonkowie S. decyzji administracyjnej tego typu nie otrzymali.

Jednakże zarzut ten, choć uzasadniony nie wpłynąłby na zmianę zaskarżonego orzeczenia (skarżąca bowiem wniosła o stwierdzenie nabycia na swoją rzecz), gdyby nie nowe okoliczności sprawy.

Przypomnieć należy, że nabyć własność nieruchomości w drodze zasiedzenia może osoba, która posiadała ją samoistnie przez przewidziany w ustawie okres czasu, nie będąc jednocześnie jej właścicielem. Posiadanie samoistne

jest określonym rodzajem władztwa nad rzeczą, na które składa się element fizyczny (corpus) oraz element psychiczny (animus). Pierwszy z nich oznacza, że pewna osoba znajduje się w sytuacji, która daje jej możliwość władania rzeczą w sposób będący udziałem podmiotów, którym przysługuje do rzeczy prawo własności, a drugi – że towarzyszy temu wola korzystania z rzeczy dla siebie w taki sposób, jak gdyby posiadacz był jej właścicielem. Ponadto dla przyjęcia samoistnego posiadania nieruchomości konieczne jest wykonywanie czynności faktycznych wskazujących na samodzielny, rzeczywisty i niezależny od woli innej osoby stan władania nieruchomością. Wszystkie dyspozycje władającego powinny więc odpowiadać swoją treścią dyspozycjom właściciela. Posiadaczem samoistnym rzeczy jest zatem ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel, korzystając z niej z wyłączeniem innych osób, pobiera pożytki i dochody, a także uważa się za uprawnionego do rozporządzenia nią (art. 140 k.c.). Ustalenie charakteru posiadania (czy jest ono samoistne czy zależne) odbywa się na podstawie manifestowanych przez posiadacza i widocznych na zewnątrz przejawów władania rzeczą i zawsze musi odnosić się do okoliczności konkretnego przypadku. Jako przejawy samoistnego posiadania nieruchomości wymienia się przykładowo ogrodzenie działki gruntu, jej zabudowanie lub zagospodarowanie w inny sposób, dbanie o jej utrzymanie w stanie nie pogorszonym, czynienie innego rodzaju nakładów, pobieranie pożytków czy uiszczanie należnych od nieruchomości danin publicznych (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2014 roku, IV CSK 271/13, LEX nr 1444459).

W niniejszej sprawie sposób władania nieruchomością przez wnioskodawczynię wyraźnie wskazywał na wolę wykonywania prawa dla siebie, tak jak czyni to właściciel i przesądzał o samoistnym charakterze jej posiadania. O fakcie tym przesądzało płacenie podatków od przedmiotowej nieruchomości, opłacania wywozu nieczystości oraz zlecenia regularnego czyszczenia przewodów kominowych.

Jednocześnie, jak mowa była wcześniej wobec pojawienia się nowych dowodów potwierdzających fakt samoistnego posiadania przez wnioskodawczynię, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zostały spełnione przesłanki do zasiedzenia nieruchomości.

Sąd II instancji nie mógł stwierdzić zasiedzenia na rzecz rodziców wnioskodawczyni, skoro nie wskazała ona w toku postępowania, że stwierdzenie zasiedzenia ma nastąpić na ich rzecz. Stosowanie bowiem do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 2015 r., stwierdzające, że zasiedzenia własności nieruchomości może nastąpić tylko na rzecz osoby wskazanej przez wnioskodawcę lub innego uczestnika postępowania. (uchwała SN 7 sędziów, III CZP 112/14, Biul.SN 2015/6/5, (...), M.Prawn. 2015/13/675).

W granicach zgłoszonego wniosku o stwierdzenie zasiedzenia w oparciu o przedstawiony stan faktyczny sąd bada spełnienie przesłanek z art. 172 k.c., warunkujących nabycie własności nieruchomości w drodze zasiedzenia, którymi są samoistne, nieprzerwane posiadanie przez wymagany okres, którego długość jest zależna od przedziału czasowego, w jakim biegł termin zasiedzenia. Zgodnie z art. 172 k.c. w jego pierwotnym brzmieniu, przed nowelizacją z dnia 28 lipca 1990 r. (Dz. U. z dnia 18 sierpnia 1990 r., Nr 55, poz.321), pod rządami którego rozpoczęło się posiadanie przez wnioskodawczynię spornej nieruchomości, nabycie nieruchomości przez posiadacza samoistnego, będącego w dobrej wierze następowało z upływem lat 10, natomiast przez posiadacza będącego w złej wierze z upływem lat 20. W czasie biegu terminu zasiedzenia po wejściu w życie ustawy z dnia 28 lipca 1990r. o zmianie ustawy k.c. i niektórych innych ustaw (Dz. U. 55, poz. 321) doszło do zmiany przepisu art. 172 k.c. przez wydłużenie terminu zasiedzenia z 10 do 20 lat dla posiadacza samoistnego w dobrej wierze oraz z 20 do 30 lat dla posiadacza w złej wierze).

Ponieważ możliwość nabycia prawa własności nieruchomości państwowych w drodze zasiedzenia pojawiła się dopiero w dniu 1 października 1990 r., od tego momentu należało liczyć bieg terminu zasiedzenia. Stosownie zaś do art. 10 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny (Dz. U. z 1990 r. nr 55 poz. 321), jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy istniał stan, który według przepisów dotychczasowych wyłączał zasiedzenie nieruchomości, a według przepisów obowiązujących po wejściu w życie tej ustawy prowadzi do zasiedzenia, zasiedzenie biegnie od dnia wejścia jej w życie; jednakże termin ten ulega skróceniu o czas, w którym powyższy stan istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę. Wobec tego okres uprawniający do

stwierdzenia zasiedzenia należało skrócić o czas, w którym stan uniemożliwiający zasiedzenie istniał przed wejściem w życie ustawy, lecz nie więcej niż o połowę.

J. Sąd Okręgowy przyjął, że wnioskodawczyni i jej rodzice posiadali przedmiotową nieruchomość jako posiadacze w złej wierze. Z materiału dowodowego wynikało bowiem, że rodzice wnioskodawczyni nabyli w 1925 r. od S. G. udział 7/24 w przedmiotowej nieruchomości. Objęli natomiast w posiadanie połowę budynku mieszkalnego, wobec czego nie można było przyjąć nabycia własności nieruchomości w dobrej wierze.

W konsekwencji Sąd Okręgowy na podstawie art. 172 § 1 i 2 k.c. stwierdził, że wnioskodawczyni z dniem 1 października 2005r. nabyła przez zasiedzenie własność zabudowanej nieruchomości o powierzchni 492 m² położonej w A. przy ulicy (...) stanowiącej działkę numer (...) na mapie wpisanej do ewidencji Starosty (...) w dniu 12 lutego 2014 roku za numerem P.1020.2014.601.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżone orzeczenie na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., jako że w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności, które uzasadniałyby odstąpienie od podstawowej zasady rozliczenia kosztów postępowania nieprocesowego.